

Laura Garriga Pérez, pastora

<www.instagram.com/cami.de.cabres>

Text > JOSEP CAMPMAJÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

Es podria dir que la Laura Garriga (Badalona, 1996) és pastora per amor: als animals, a la natura, a la vida. I amor a la vall de Llémena, que ha acollit el seu projecte de vida. De tant en tant trenca el silenci de les seves il·lusions amb un crit contundent cap a en Misto, el gos d'atura que està ensenyant. Ajuda el jove ca a identificar el que, aquesta biòloga de vint-i-vuit anys assegura, en Misto ja sap, ja porta a dins, als seus gens de gos pastor. Potser, una mica com li passa a ella. Admet que part del que fa cada dia està escrit de manera natural a la memòria d'un ofici molt antic i noble. Però la resta, afirma, és part de la memòria de la Delfina, la seva àvia de Valdemoro de la Sierra (Conca), pastora com ella, i de l'aprenentatge del dia a dia.

Coneix cada cabra pel nom. Fins i tot les que ja no hi són. Renya amb afecte maternal en Bac, un boc en zel que es refrega amb tot el que troba, fins i tot els pantalons dels acompanyants humans. Explica, amb els ulls tendres del pas dels anys, com va salvar en Tifó, un altre dels mascles del ramat, que van néixer amb la missió de ser sacrificats. Perquè el ramat sigui sostenible, calen sacrificis. Sacrificis. Aquest és el mot. La carn del mascle ajudarà a complementar la llet de les femelles convertida en formatges. «Per això», explica, «m'he assegurat d'escollir un escorxador que els tracti amb dignitat. Abans d'entregar-lo, l'abraço i li dono les gràcies pel seu sacrifici. Però procuro no mirar-lo als ulls. Si no, se'm faria més dur, més difícil,

portar-los a l'escorxador.» Potser com li va passar amb en Tifó.

Les cabres de la Laura són de raça pirenaica. No fan gaire llet, però és una llet greixosa, ideal per a segons quins formatges de molta qualitat. «Fins fa poques setmanes treballava a un altre lloc, aquí a la vall de Llémena, per poder pagar les factures. Ho combinava amb les meves cabres. Però les trec cada matí quatre hores i cada tarda dues hores. I a mesura que el ramat ha crescut, he d'estar més per elles, per la seva salut, per fer pastures més completes i tenir temps per fer els meus propis formatges.»

Com ella, un bon nombre de pastores arreu del país recuperen un ofici que queda allunyat del brogit de la urbanitat desfermada. Arraïmades sota l'identificador de *ramaderes.cat*, aquestes heroïnes de la memòria de l'ofici de pastora comparteixen experiències, coneixement, projectes i també combat. La seva lluita contra l'excés de burocràcia, la competència deslleial de les explotacions massificades i la pèrdua de l'autenticitat a l'hora de cuidar i tractar els animals s'ha convertit en una batalla compartida. Amb el lema #FocalsPapers, marquen el camí que cal seguir per evitar que el sector primari del país desaparegui del tot.

Amb el seu somriure blau, la Laura assegura que les cabres són puresa. Mentrestant, una cuca de llum, de les que només es veuen en els contes, ens recorda que és tard. Demà cal tornar a engegar les cabres. Això vol dir ser pastora.